

Hồi 16

Cô Gái Lầu Xanh

Gã “Nhị gia” đưa người áo đen vào một gian phòng khá rộng.

Nói gian phòng thì quá rộng, nhưng nếu nói gian nhà thì lại hơi hẹp, vì gian phòng này cách biệt hẳn với dãy nhà phía trước, chung quanh có hoa có kiểng, có những tàng cây che bớt ánh trăng, khiến cho khung cảnh khá là thơ mộng.

Có lẽ chỗ này dành tiếp người khách sang.

Gã “Nhị gia” đưa mắt khắp gian phòng và nở nụ cười... tấn cống.

Người áo đen nhìn theo tia mắt dẫn dắt của gã và gật gù:

- Khá lắm, ở đây mà được một chỗ như thế này thì thật là quý hóa vô cùng.

Gã “Nhị gia” khiêm tốn:

- Không dám, đại gia quá khen, được đại gia không chê cho là đã quý quá rồi. Xin đại gia hãy ngồi, tiểu nhân cố hết sức tuyển chọn để khỏi phụ lòng rộng rãi của đại gia.

Câu nói thật... chuyên môn.

Vừa tạ ơn vừa nhắc nhở, “đã có lòng rộng rãi thì nhứt định sẽ rộng rãi... dài dài”.

Đưa tay bưng chén trà hương thơm ngun ngút, người áo đen nhìn quanh và lại gật gù...

Gã “Nhị gia” lại khúm núm:

- Dạ, dám thưa, chẳng hay đại gia thích loại nào ? Ôm ồm, vừa vừa, hay là... có da có thịt...

Hắn kéo dài những tiếng sau cùng như để che bớt sự sống sượng đối với một vị khách sang, đồng thời cũng chờ vị “Đại gia” chận đáp.

Người áo đen mỉm cười:

- Nhị gia, tôi là kẻ vì nghe danh nên mới đến...

Gã “Nhị gia” cười hề hề:

- Vâng, vâng, mang ơn đại gia chiếu cố...

Người áo đen hỏi:

- Nghe nói ở đây có một vị cô nương tên Lục Vân ?

Gã “Nhị gia” hơi sửng sốt, nhưng rồi gã lại cười ngay:

- Dạ thưa... Chắc đại gia nghe lộn, ở đây không có “em” nào tên Lục Vân cả.

Người áo đen à à:

- Có lẽ ta lầm, chắc người ta gọi đây là xóm Lục Vân.

Gã “Nhị gia” nhìn người đối diện một lần nữa và nói nhanh:

- Chắc đại gia lại nghe lầm nữa, ở đây gọi là xóm Phù Dung.

Người áo đen gật gật đầu:

- Cũng được, đó cũng chẳng qua là một cái tên, bây giờ Nhị gia cứ chọn cho ta một nàng đi, cứ Nhị gia xem được là ta xem được. Cặp mắt đã từng nhìn nhiều, chắc chắn Nhị gia chọn thì phải là hạng nhất.

Gã “Nhị gia” nở mũi:

- Vâng, vâng, khỏi nói, tiểu nhân nhất định sẽ chọn vừa ý đại gia, nếu có chỗ không hài lòng, xin đại gia cứ tát ba tát vào mặt tiểu nhân là đủ.

Hắn lại vòng tay và lồm thồm lui ra.

Chỉ còn lại một mình, nhưng người áo đen bỗng bật cười:

- Thôi, không có ai cả thì mình cứ nói chuyện với nhau đi chớ.

Không có tiếng trả lời, nhưng có bóng người lướt nhẹ và trước ngọn đèn vừa đủ sáng một gã thiếu niên đứng vòng tay.

Gã thiếu niên móc túi vừa bị người bắt gặp phía ngoài.

Hắn chớp chớp đôi mắt tinh ranh:

- Đại gia có thánh giác cực kỳ nhạy bén.

Người áo đen cười:

- Cũng không có chi, cũng không phải hoàn toàn nhờ vào lỗ tai mà còn nhờ vào đôi mắt, vừa vào đây là ta thấy bằng hữu có sẵn trên mái ngói.

Gã thiếu niên nói:

- Cũng may là tiểu sinh không phải đến trộm đồ, nếu không thì chuyến này lại cũng bị “tổ trác” luôn!

Hắn nói thật đúng giọng nhà nghề, chắc vụ “cha bệnh không tiền thuốc” không còn nữa.

Người áo đen mỉm cười về ý nghĩ đó, nhưng gã thiếu niên thì lại đang đóng một bộ mặt trang nghiêm và hắn vùng thục xuống lạy luôn mấy lạy.

Người áo đen chụp lấy tay hắn đỡ lên:

- Tiểu huynh đệ, làm gì lạ thế ?

Gã thiếu niên đỏ mặt:

- Đại gia đã trọng nghĩa khinh tài, đại gia đã cứu tiểu sinh, vừa rồi, tiểu sinh không nói một tiếng tạ ơn, bây giờ nếu đại gia không cho tiểu sinh lạy tạ thì gia sư sẽ làm tội tiểu sinh.

Người áo đen cười:

- Tiểu huynh đệ, chúng ta là kẻ giang hồ, không cần phải làm chuyện đó, xin tiểu huynh đệ thưa lại với lệnh sư rằng tôi không giám nhận.

Gã thiếu niên vội nói:

- Không được đâu, dầu gì đại gia cũng phải cho tiểu sinh bái tạ, vì tiểu sinh còn có chuyện muốn thưa.

Người áo đen hỏi:

- Tiểu huynh đệ còn có chuyện chi ?

Gã thiếu niên nói:

- Xin đại gia cho tiểu sinh bái tạ...

Người áo đen nhìn thẳng vào mặt hắn:

- Tiểu huynh đệ, đây đâu phải là tiểu huynh đệ không lạy, mà tại vì ta không cho, tại ta cự tuyệt, lệnh sư sẽ hiểu về chuyện ấy.

Gã thiếu niên lạng khựng...

Nhưng ngay khi đó, một giọng nói khàn khàn từ bên ngoài vọng vào:

- Vốn biết không làm sao ẩn mặt được, lão phu xin phép được diện kiến cao nhân...

Một bóng người nhỏ thó từ ngoài cửa thoáng vào, thật đúng là thầy nào trò nấy, gã thiếu niên loắt choắt y như một con khỉ, nhưng hắn chỉ là khỉ con, lão sư phụ của hắn mới đúng là khỉ già.

Lão vừa thấp vừa nhỏ người, áo lão rách tơi, cái nón đội trên đầu cũng lòi tóc ra nhiều chỗ, thế nhưng mặt mày lão rất sạch sẽ, không “cát bụi” như đám Cái Bang.

Vừa vào tới chỗ, lão đã quét tia mắt ngời ngời vào mặt người môn đệ:

- Hầu nhị, đại gia đã không nhận thì không nên cãi lệnh.

“Hầu Nhi”, thầy trò cũng y như... khỉ, lại đặt cho trò cái tên “Hầu Nhi” thì không biết thầy có tên gì ?

Dáng điệu hai thầy trò cộng với cái tên thật đáng tức cười, nhưng người áo đen không cười, hắn đứng dậy vòng tay nghiêm giọng:

- Nhị vị sư đồ đã bố trí để gặp tại hạ, thì tại hạ làm sao dám nhận đó là ơn.

Lão già sững sốt:

- Đại gia đã biết trước rồi ?

Người áo đen lắc đầu:

- Không phải biết trước, tại hạ chỉ mới biết đây thôi, vì tại hạ nghĩ rằng bằng vào thân pháp của vị tiểu huynh đệ đây làm gì lại có chuyện để cho người ta bắt được?

Lão già thở ra:

- Lão Tôn đã đúng rồi, bằng vào nhãn lực của đại gia, nhứt định lão Tôn này đã không lầm.

“Lão Tôn”

Cái tên của lão già đã làm cho người áo đen không còn thắc mắc.

Hai thầy trò cũng như khi, không phải chỉ bằng tướng mạo mà còn giống về thân pháp. Họ thật nhanh, nhanh đúng y như khi.

Thế nhưng trò đã gọi là “Hầu nhi” thì thầy không thể có cái tên nào khác và “Lão Tôn” thật quả danh phù kỳ thực, nhưng không biết lão họ Tôn hay là chiếm đoạt danh hiệu “Tôn Ngộ Không”?

Nhưng bây giờ không phải là lúc “nghiên cứu” về chuyện đó, vì người áo đen đang ngạc nhiên, hấn hỏi:

- Sao ? Lão iga đã có quen biết với tại hạ?

Lão Tôn lắc đầu:

- Chỉ mới gặp qua có một lần, nhưng lần đó đại gia lại bị người hãm hại, lúc đại gia bị bọn chó săn giải đi thì lão có mặt tại Liêu Đông.

Người áo đen cười:

- Có lẽ lão gia đã nhận lầm người, tại hạ chưa bao giờ có ở Liêu Đông, và cũng chưa bao giờ bị ai hãm hại cả.

Lão Tôn lắc đầu:

- Xin đại gia đừng nói như thế, thầy trò lão tuy là hạng bần cùng, nhưng có chết cũng không hề chịu là chó săn chim mồi cho đám quan nha, nhứt là không bao giờ hồ đồ không phân phải trái...

Người áo đen vẫn cười:

- Tại hạ không dám nghĩ thế, nhưng thật thì tại hạ là người Giang Nam, vừa từ Giang Nam đến nơi này.

Lão Tôn nhướng mắt:

- Giang Nam. Thế còn giọng nói...

Người áo đen đáp:

- Tại hạ vốn là người ở phương bắc, nhưng thiên cư đến Giang Nam đã lâu rồi.

Lão Tôn chớp chớp mắt:

- Thật như thế hay sao ?

Người áo đen cười :

- Tại hạ gặt lão gia làm chi. Mà đâu có gì cần phải đối ?

Lão Tôn lại chớp chớp:

- Như vậy... đại gia không phải là họ Phí ?

Người áo đen đáp nhanh:

- Không, tôi họ Phí, điều đó thì lão gia đã nói đúng rồi.

Lão Tôn ngơ ngác:

- Lạ quá he, sao lại trùng như thế vậy cà.

Người áo đen hỏi:

- Cái người mà lão gia biết đó cũng là họ Phí ?

Lão Tôn gật gật:

- Đúng rồi, hấn cũng họ Phí, hấn là Phí Mộ Thư.

Người áo đen “à” một tiếng thật dài và hấn bật cười :

- Thì ra lại là hấn, thật cái tên đó hại tôi không biết bao nhiêu bận... Không dấu chi lão gia, từ Giang Nam đến đây đã có quá nhiều người cứ nhận tôi là Phí Mộ Thư, báo hại chỗ nào tôi cũng bị thiên hạ quấy rầy, có lúc gần mất mạng.

Lão Tôn lắc đầu :

- Nhưng lần này thì đại gia hãy yên lòng, thầy trò lão phu không phải mang chuyện phiền hà đến cho đại gia, bởi vì không phải chó săn của nha môn, thầy trò lão phu lại còn là người biết đâu là phải trái nữa chớ.

Người áo đen thở phào:

- Như vậy thì tôi yên lòng, nếu không thì chắc chắn tôi rất khó mà yên ổn được trong những ngày lưu tại Trương Gia Khẩu.

Lão Tôn vùng ngó thẳng vào mặt người áo đen :

- Nhưng... nhưng chắc chắn đại gia không phải là Phí Mộ Thư ?

Người áo đen gật đầu :

- Không phải đâu lão gia, chúng tôi vốn là bình thủy tương phù, tại hạ đâu có gì cần phải dấu lão gia.

Lão Tôn hấp háy đôi mắt:

- Có lẽ lão phu quả thật đã già rồi, mắt đã kém nhiều hơn trước...

Lão chợt hơi thấp giọng, lẩm bầm làm như mình nói với mình:

- Nhưng nếu Phí Mộ Thư mà không nhận Phí Mộ Thư thì cũng không đáng trách, cũng không phải không có lý do, chỉ có điều nếu trước mặt thầy trò lão thì lão cho rằng hắn sẽ chẳng cần gì phải đấu.

Người áo đen hỏi:

- Lão gia, tôi nghe nói Phí Mộ Thư là một tên đại đạo, người ta gọi hắn là “Tướng Cướp Liêu Đông”?

Lão Tôn thở ra:

- Người ta đều nói như thế cả...

Người áo đen cau mày:

- Như vậy thì từ đây về sau tôi chắc chắn sẽ còn bị rất nhiều phiền phức, nếu sớm biết như thế này thì tôi cũng không thêm đi xa làm chi.

Ngừng một chút, hắn lại hỏi:

- Lão gia, tại hạ giống Phí Mộ Thư lắm hay sao ?

Ánh mắt như hai luồng điện của “Lão Tôn” chiếu thẳng vào mặt hắn và gật đầu :

- Giống lắm, chỉ có điều đại gia có vẻ đen hơn.

Người áo đen cười không nói.

Lão Tôn lại nhìn hắn một cái thật sâu:

- Xin đại gia hãy yên lòng, tuy Phí Mộ Thư có khá nhiều thù địch, tuy nhiều người rất thèm cái mạng hắn nhưng trong giang hồ, bằng hữu của hắn cũng không ít lắm đâu.

Người áo đen nói:

- Thế nhưng lão gia, cho đến bây giờ hình như tôi chỉ mới gặp có hai người có thể nói là bằng hữu của Phí Mộ Thư.

Lão Tôn cười :

- Như thế là đủ rồi, chân chính là bằng hữu đã không cần phải quen biết mà cũng không cần phải có nhiều, có người bằng hữu gần như đặc trong thiên hạ, thế nhưng cái mạng của người đó cuối cùng lại rơi vào tay của những “bằng hữu” đó như thường.

Người áo đen vòng tay:

- Đa tạ lời chỉ giáo của lão gia, tôi đã hiểu được câu nói đó.

Lão Tôn lắc đầu :

- Không cần, giữa chúng ta, hai tiếng tạ ơn đã trở thành khách sáo, tuy đại gia không phải là Phí Mộ Thư, nhưng lão phu vẫn thích tính tình của đại gia, bội phục sở học của đại gia, có thể nói là chúng ta có nhiều duyên phận, đáng làm bằng hữu với nhau lắm lắm.

Người áo đen lại vòng tay:

- Lão gia chiếu cố, thật tại hạ lấy làm vinh hạnh.

Lão Tôn cười nhần nhần cái miệng... chân tình:

- Sao lại nói đến “chiếu cố” ? Đại gia nhìn xem, thầy trò lão phu sống như thế ấy, chỉ cần có được chén cơm đạm bạc...

Người áo đen đáp:

- Lão nhân gia, chân chính bằng hữu không cần nhận thứ ấy, cứ đem chuyện Phí Mộ Thư mà lão gia vừa mới nói ra để làm thí dụ, hấn chính là một tên đại đạo, ít nhất thiên hạ cũng đồn đãi như thế, nhưng hấn cũng vẫn có rất nhiều bằng hữu, lão gia nghĩ có phải thế không?

Lão Tôn gật gật đầu:

- Đúng rồi, chỉ bằng vào câu nói đó, lão phu thấy đã quá thừa điều kiện để cùng đại gia kết giao bằng hữu...

Ngừng một chút, lão nhìn người áo đen chằm chằm:

- Lão phu đã nhìn lầm, cứ tưởng đại gia là Phí Mộ Thư, lão phu định báo cho biết hai chuyện, nhưng bây giờ biết ra không phải, lão phu cũng vẫn có thể nói cho đại gia biết một chuyện...

Người áo đen hỏi:

- Lão gia, chẳng hay đó là chuyện chi ?

Lão Tôn đáp:

- Có người muốn lôi kéo đại gia về làm vây cánh.

Người áo đen nhướng mắt:

- Kéo tôi về vây cánh ? Nhưng người đó là ai ?

Lão Tôn đáp:

- Nha trảo của Hòa Khôn.

Người áo đen trố mắt ngạc nhiên:

- Nha trảo của Hòa Khôn?

Lão Tôn gật đầu:

- Chính hấn, chính cái tên trên khinh lờn Thiên Tử, dưới đàn áp bá tánh, trong Triều tàn hại trung lương, cái tên đã thiết lập “Hòa Trung Đường”, cái tên hại nước hại dân...

Người áo đen hỏi:

- Đã là người của Hòa Trường Đường thì tại sao lại muốn lôi kéo tôi làm vây cánh ?

Lão Tôn cười :

- Đó là chuyện của họ, nhưng chỉ cần biết là một khi họ nhắm vào ai thì họ sẽ nhứt định lôi kéo cho bằng được, dầu phải trả bằng một giá nào và con người mà đã bị họ nhắm thì cũng đừng mong gì thoát khỏi.

Người áo đen cười :

- Nhưng làm sao lão gia lại biết chuyện ấy ?

Lão Tôn đáp:

- Vừa rồi, lúc đại gia ra tay cứu tiểu đồ, tuy chưa có hành động gì đối với ba tên đại hán kia, nhưng qua thái độ, cử chỉ, có người của họ đã âm thầm theo dõi chuyện đó, có thể đại gia không thấy, nhưng là kẻ đứng ngoài, lão phu không bỏ sót một cử chỉ nào của họ. Vì thế, lão phu mong đại gia hãy đề phòng.

Người áo đen gật gù:

- Đa tạ lão gia, tại hạ sẽ hết sức cẩn thận, nhưng chẳng hay còn chuyện nữa là chuyện chi ?

Lão Tôn lắc đầu :

- Chuyện kia chỉ quan hệ với Phí Mộ Thư chứ không quan hệ đến đại gia...

Người áo đen cười cười, hình như hấn định trả lời với lão già, nhưng hấn vụt cau mày nói trống không :

- Thật là lạ, sớm không đến, muộn không đến mà lại đến ngay trong lúc này...

Hai thầy trò của lão Tôn tung mình tràn ngang vào góc tối, ngọn đèn vùng như muốn tắt, đến lúc tỏ lại thì cả hai thầy trò đều... biến mất.

Đúng là hai tay “chuyên nghiệp” sống trong bóng tối.

Người áo đen mỉm cười ngồi xuống.

oOo

Người áo đen vừa ngồi xuống thì bên ngoài có tiếng bước chân.

Tiếng gõ cửa tiếp theo và sau đó, hai người hiện diện ra tại cửa.

Người thứ nhứt là “Nhị gia”.

Hắn bước vào thật nhẹ trong tư thế sẵn sàng... khúm núm, có lẽ vì thế cho nên ánh đèn trong phòng không máy động.

Người thứ hai bước vào dáng đi thật êm, thật dịu, nhẹ nhàng đến mức người ta có thể có cảm tưởng như đám mây là đà trong gió.

Nếu so sánh người thứ hai đi còn nhẹ gấp mấy lần đối với gã “Nhị gia”, thế nhưng không biết tại sao, ánh đèn cũng vẫn không chao mà bỗng dưng u ám.

Bao nhiêu ánh sáng trong phòng như dồn ra ngoài cửa, dồn ra và bao vòng chung quanh con người đó: một người con gái.

Nàng hơi ồm - không, nàng có một mớ tóc dài mảnh mai, hai bím tóc đen mịn chạy dài trước ngực, mặt nàng rạng rỡ mà e ấp, trên đó, khoe mắt, vành môi, chót mũi, khí chất thanh tú của một con người chưa bao giờ dính bụi trần gian!

Ngõ hẻm “Móng Ngựa” của Trương Gia Khẩu lại có một người con gái như thế hay sao ?

Người áo đen sững sốt, nhưng vội đứng lên ngay.

Chân trước chưa tới đất, chân sau đã nhấc lên, gã “Nhị gia” cúi mọp mình cười... nịnh:

- Xin lỗi, vị cô nương đây trang điểm quá lâu, làm đại gia phải nhọc lòng chờ đợi !

Người áo đen nhăn môi nhưng không cười :

- Không sao, các cô thường thường phải cần có những thời gian như thế, xin mời ngồi.

Gã “Nhị gia” quay lại dặn dò cô gái:

- Đại gia đây là người trang nhã, cô nương hãy cố phục thị người để đền ơn chiếu cố.

Hắn quay lại cúi đầu với người áo đen và không quên điểm nụ cười “câu bạc”:

- Xin đại gia cứ tự nhiên, chúng tôi lấy làm vinh hạnh được phục dịch cho đại gia.

Hắn lùi ra cửa và khép nhẹ hai cánh cửa lại bằng thái độ vừa cung kính vừa... điệu nghệ.

Người áo đen rót một chén trà và đẩy nhẹ đến trước mặt người con gái.

Cô gái nghiêng mình trang trọng, môi nàng nở nửa nụ cười :

- Đa tạ, tôi phải có bốn phận phục thị cho đại gia.

Nụ cười chỉ chớp lên phân nửa như ngọt lịm, giọng nói của nàng vừa trong vừa mát như tiếng suối em đêm...

Người áo đen cũng mỉm cười :

- Không nên khách sáo, mà tôi cũng không quen để cho người phục thị.

Y như một lượn sóng ngầm dưới mặt hồ thu, ánh mắt cô gái chớp lên lóng lánh:

- Chính đại gia đã khách sáo đó, nhưng không biết tiểu nữ có thỉnh giáo...

Người áo đen chận đáp:

- Tôi tên Phí Độc Hành.

Người con gái lại nghiêng mình, dáng dấp nửa phần ngây thơ, nửa phần quý phái:

- A... Phí gia...

Rồi nàng gật gù:

- Phí gia quả đúng là một cao nhân, một vị mang trong người công phu võ học phi thường.

Phí Độc Hành mỉm cười :

- Cô nương quá khen, đi ra đường cũng phải biết đôi chút để phòng thân, thế thôi.

Cô gái nghiêng mặt:

- Phí gia lại khách sáo nữa rồi đó, nếu như thế mà gọi là “đôi chút phòng thân” thì trên đời này chắc không có võ công.

Phí Độc Hành cười :

- Chắc cô nương cũng am hiểu võ công ?

Cô gái mỉm cười hỏi lại:

- Phí gia xem tôi có giống người biết võ công không ?

Phí Độc Hành đáp:

- Một người có được nền công phu võ học chân chính thì rất khó cho người thấy được, đó là cái mà người ta gọi là “thâm tàng bất lộ”.

Cô gái lại cười :

- Như thế thì quá đúng rồi, như Phí gia vừa rồi, nếu không can thiệp chuyện người thì chắc không ai nhìn nổi đây là một cao nhân.

Phí Độc Hành cũng cười :

- Cô nương nói chuyện khéo quá !

Cô gái nói:

- Thật mà, tôi không dám mong được một công phu võ học như Phí gia, tôi chỉ cần biết được cái mà Phí gia gọi là “đôi chút để phòng thân” thì chắc chắn tôi sẽ không bao giờ luân lạc đến mức này.

Phí Độc Hành ném tia mắt thật sắc vào mặt cô gái...

Hắn làm một bài toán thật nhanh.

- o O o -